

El cap Voltor

(Conte per a al.lots)

— Fins ara, Colometa.

— Adéu, mon pare, t'esper devers les set.

És un d'aquells dies de novembre que el sol es colga prest i el vespre no s'acaba mai. Na Coloma no hi va, als calamars; la darrera vegada que hi anà no en va treure cap i es va avorrir molt.

Ha vist partir el Mitja Boira, un botet de vint pams, tot blanc, i ha quedat encortada, asseguda al moll, mirant els bous, grossos, verds i blaus, i les barques de passeig, ben blanques. Un raig de sol estantís llepa la coberta del Terbolí: és una barca de passatgers tota blanca, immensa; ella recorda quan fa dos o tres anys el patró la va comprar per passejar estrangers, i com un dia la va dur amb els turistes a fer una barbacoa a Cala Mitjana i varen menjar peix frit per dinar i...

— No m'agafes, Colometa!

Na Coloma s'ha regirat, es gira i veu en Pau davant ella que bota i li fa nyifles.

Es posen a jugar, a trescar, a córrer. Només es veuen els dissabtes i els diumenges; els altres dies na Colometa viu a Ciutat, son pare té una botiga.

Ja comença a fosquejar i en Pau parteix cap a cases. Na Colometa pensa en son pare: "Ja deu haver arribat! Me'n vaig escapada!"

Quan arriba al moll veu l'amarrador de son pare buit i just endret de la boca del port un llaüdet que entra. Ju l'ha conegut i va a esperar-lo: és el patró Andreu, amic de son pare: de vegades li dona qualche estrella, ben vermella, o un corn gros, amb la mar dedins.

— Uei Colometa! — diu el patró Andreu el temps que li mostra un poal amb una dotzena de calamars—. Ton pare també en durà un grapat, fa mitja hora que l'he vist pel cap Voltor i m'ha dit que ja no es torbaria gaire.

El patró Pere passa per allà devora: va a encendre el far i ella el segueix. Com li agrada pujar per aquells barrerons de ferro! — "Alerta a caure Colometa, que t'esclafaries" — si veure tot Cala Gran d'allà dalt: l'església, tota blanca, nova encara, l'hotel, més nou que l'església, amb llumets encesos, la seva caseta damunt el caló dels Bastaixos... Quan ha encès el far el patró s'asseu devora la nina i encén la pipa.

— Hi ha bona mar avui, nina, però de calamars ben pocs; enguany ha estat un mal any.

Llavors van a cal patró, una de les cases més antigues de Cala Gran, situada just davant el varador. D'allà veuen tot el trull del port: qui entra, qui surt, qui es passeja; d'allà el patró, que també és l'encarregat del port, pot dur el control de tot el moviment.

— Ja es torba en Bandereta — diu la dona del patró el temps que tira un grapat de gerret enfarinat dins la pella.

— I així mateix — diu el patró fuma qui fuma al portal de la casa—. No sé què deu fer; ell no duu llum per pescar i ja fa fosca negra hi ha mitja hora.

— Trob que hauries de partir, mem si el veus. — Sa patrona passa pena per la nina, que seu devora el patró, com un moixet consirós, i p'en Tomeu Bandereta.

— Me'n vaig a sortir-li a camí — diu el patró el temps que s'aixeca.

Són les vuit. Na Coloma queda amb la patrona, menjant gerret. El patró Pere i un dels seus mariners parteixen amb la barca grossa.

— Deu haver acabat el carburant — comenta el mariner.

— Ja el trobarem que ve remant, més de mig cremat — diu el patró rient.

Na Colometa sent els motors que es posen en marxa i veu el Terbolí que parteix.

* * *

Na Colometa ja ha sopat i dorm a una cadira devora la patrona, que resa una part de rosari. Són prop de les onze. La ràdio, instal·lada a una habitació que serveix de despatx al patró, comença a fer renous i espetecs; la nina es mig desperta, la patrona hi va escapada.

— Bet! Bet!

— Dignes, Pere!, dignes!

— Em sents?

— Sí, Pere; dignes!

— No hem vist res. Debades hem trescat per un redol d'un parell de milles devora el cap Voltor, però res: ni en Bandereta, ni la barca, ni un rem, ni un bidó de gas-oil, ni fressa de res. No s'entén per cap estil, la mar està ben plana, una bassa d'oli. Ja tornam, hem vist dos marraixers, lluny, i els hem donat avís que s'ha perdut una barca; ells duen radar i seran per aquí tota la

66 nit. Mala cosa serà si no el troben. Tu dona part als carrabiners que el cerquin bé per les penyes. No hi podem fer res pus. Ah,

duu na Colometa a ca seva, digues-li que son pare ha anat a Cala Alberg a ca aquell patró amic seu i digues-ho a la padrina, almanco dormiran tranquil·les. Fins ara.

* * *

Cala Gran anit pareix l'estiu de ple: cotxes, la parella de la guàrdia civil, grups de gent pels carrers, les taules dels cafès plenes. Tothom encuriolit per aquesta estranya desaparició.

— Hagués estat en Perico que no hagués tornat —diu un— no hauria vingut de nou a ningú, però en Tomeu Bandereta...

— Sí, en Perico un dia el varen cercar tota la nit i l'endemà va comparèixer a ca seva que venia de devers Formentor. "Feia tan bona mar —digué— que vaig pensar: farà una volteta". Vatuva dell una volteta, aquell cap d'ase, i va anar a l'altre cap de món.

— Com dimoni amb aquesta mar tan plana...

— No han trobat ni un rem, ni una senya de res.

— Mentrestant na Colometa i sa padrina dormen tranquil·les al seu xalet nou del caló dels Bastaixos, a deu minuts del port; pensen que son pare, el seu filllet estimat, xerra i fuma prenent la fresca a cala Alberg amb aquell amic seu tan rialle.

* * *

L'endemà, diumenge, ja ben de matí el Terbolí torna a partir amb el patró Pere, els seus dos mariners, un germà de l'amo en Tomeu Bandereta i set o vuit veinats, amics, pescadors matiners; per damunt ells un parell d'avionetes d'Icona volen, fent rotlos i voltes; de Palma ha vingut una patrullera de la comandància de Marina, tota grisa, amb un parell de metralleres, i un parell de llanxes de la Creu Roja; altres mariners han partit pel seu vent amb els seus llaüts i bots. Tots cerquen el Mitja Boira.

El vespre, a entrada de fosca, tothom torna a port; només queda la patrullera, de vigilància, més per complir que per res, perquè tothom ha perdut, ja, l'esperança de tornar a veure en Tomeu.

Així i tot l'endemà tornen a sortir. Els diaris duen la notícia.

El dimarts encara cerquen.

I el dimecres...

(Arribats aquí, amic lector, m'hauràs d'ajudar a acabar la història: dels finals possibles que m'han passat pel cap no he sabut triar. Deix l'elecció en les teves mans:)

PRIMER FINAL: ROMÀNTIC.

Avui, dijous, han telefonat al bar Marina amb una notícia que ha alegrat tothom.

En Tomeu Bandereta és dins un transatlàntic que fa un creuer per la Mediterrània. L'han trobat entre Menorca i Còrsega.

La telefonada ha estat breu i no han donat detalls; tothom queda endarrer de com es va perdre mestre Tomeu, de com va anar tan lluny amb aquell botet, i amb aquella calma que hi havia, de quan tornarà...

SEGON FINAL: POLICÍAC.

Només mitges veus i paraules esparses deixen entreveure què va passar.

En Tomeu, que, com quasi tothom de Cala Gran, s'havia dedicat al contraban, hauria continuat aquesta tasca de traficant; o, com diuen altres, feia, tal volta, de confident. Els seus compnays la hi devien tenir jurada i aprofitaren aquell vespre de calamar; o bé els carrabiners l'havien ajudat a posar la mar per enmig a fi d'evitar qualque revenja mortal.

De fet, dissabte a vespre, molts varen veure una llanxa que...

TERCER FINAL: FANTASIÓS

Avui, dijous, al cap de cinc dies de la desaparició de mestre Tomeu Bandereta, he entès què degué passar.

Mentre feia un palo amb olives, assegut a la terrassa del Maricel, ha llegit la següent notícia: "El capità d'un cuirassat de la marina de guerra assegura que dissabte a vespre ell i els seus mariners varen veure uns llums de trajectòria estrambòtica pel sud-est de l'illa de Mallorca. Encara que les declaracions del capità s'han aturat aquí, no queda més remei que lligar aquest fet amb la visió freqüent d'OVNIS per la mar mallorquina durant aquest estiu; també hi ha hagut un parell de casos de desaparició d'embarcacions petites que no s'han pogut explicar encara, i..."

Aquí pot començar una sèrie d'aventures extraordinàries sobre les visites dels extraterrestres, les seves bases submarines, etcètera, etcètera. I mestre Tomeu Bandereta pot esdevenir un heroi que, fet presoner d'aquestes criatures, aconsegueix fugir destruint la base submarina que els ianquis ultraterrestres havien construït, il·legalment —o tal vegada amb permís i benefici de les autoritats—, a Cala Gran.